

Szédítés

Esztendőök óta kérte és kéri a Pozsonyi utca 18. számú állami házban lakó tíz család, hogy az IKV vezesse be a vizet az udvarba. Jogos igény ez, és teljesen érthető, hogy a családok nem akarják a távoli utcai közfolyóból kannáznia a vizet.

A lakók nevében Temesvári József, akinek szintén a házban az otthona, többször járt a Szegedi Ingatlankezelő Vállalat 3. számú házkezelőségén az ügyben. Meghallgatták a kérést, kis türelmet kértek az ott is indokoltnak ítélt panasz orvoslására. Meg „beadványt” a házról a víz ügyében. A beadvány is megérkezett az IKV házkezelőségéhez. Erre a 3. számú házkezelőségtől 1509/66. számú jelzéssel, Tóth Sándor aláírással szó szerint a következő levelet

küldték Temesvári Józsefnek: „Értesítjük T. címet, hogy a vízbevezetési munkálatokat 1966. október hónapig elvégezzük. Kérjük válaszunkat szíves tudomásul vételét”. A levél kelte: 1966. április 21.

A ház lakói természetesen szíves örömet tudomásul vették a választ. Azóta azonban évek roppentek el, s az ígéret mind a mai napig — üres ígéret maradt. A Pozsonyi utca 18-ban vártak, vártak. A türelmük azonban — érthetően — elfogyott. Megengedhetetlen, hogy az IKV házkezelősége írásba adott szavának még nagy késéssel sem tesz eleget, és enyhén szólva szédíti a családokat. Itt az ideje, hogy két és fél éves késés után végre bevezessék a vizet a Pozsonyi utcai házba!

M. S.

Porcelánok parádéja

Az Iparművészeti Tanács és a Finomkerámiai Ipari Művek rendezésében kedden Budapesten, a bútoripari bemutatóteremben megnyílt az Alföldi, a Budapesti, a Hollóházi és a Pécsi Porcelángyár, valamint a Romhányi Cserépágyaggyár közös porcelánkiállítása. A 125 éves hollóházi és a 100 éves pécsi gyár, amely elsősorban modern díszműárukat gyárt, több mint 200 díszárukat mutat be. A hollóháziak a népművészeti hagyományok kincsétárából felelevenített díszítő motívumokat ötvözik a különféle porcelánkészletek, használati eszközök és ajándéktárgyak modern formáival. A pécsiek felújították a századforduló idején világsikert aratott és most ismét divatos kézfestésű eozin és az erős tűzben égetett vázák gyártását. A Finomkerámiai Ipari Művek egyébként az idén a vidéki városokban rendez bemutatást korszakos termékeiből.

A bútoripari bemutatóteremben (Budapest, VIII. ke-

rület, Bacsó Béla utca 49-51.) május 3-ig lehet megtekinteni a porcelánkiállítást, naponta délelőtt 10 órától délután 6 óráig. (MTI)

Olvasóink írják

Mindenkinek van egy álma ebben a városban. Van, aki az, hogy tiszta legyen az utca, másé az, hogy megjavuljon a közlekedés. Az elmúlt héten a legtöbb embernek — s nem minden ok nélkül — a közlekedés okozott lídércálmokat. S hogy egyszerre ilyen soknak, az azt mutatja, hogy vannak időszerű problémák, amelyek a közlekedés dolgaival is valamitől idegesebbek. Lehet, hogy őket is feldrengesíti valaki vagy valami, utcán, boltban, munkahelyen. Jó lenne hinni, hogy az egészek az oka az a szeszélyes áprilisi időjárás, amit olyan csúnya szóval jelölünk manapság: frontátvonulás.

Egy fiatalember halálára

A háború utáni nemzedékhez tartozott, ahhoz a generációhoz, amely nem ismerie a félelmet, a szenvedést és a tömeghalált. Rajongott a technikaért, és értett is hozzá. Mindene volt a magáé, a lemezjátszó és a szülők kis kocsija. A hangtechnika volt a hobbjá, a játéka és a foglalkozása. Még mérnökhallgató korában profi minőségű amatőrfilm hangot csinált kis kórány keverőasztalán és két egymásután következő évben a szakzsűri neki ítélte az országos fesztivál „legjobb hang” díját.

Alig fél éve dolgozott az egyik filmgyárban, s már itt felfigyeltek rendkívüli képességeire és ezen a héten kapta volna az első önálló munkára a megbízást.

Harsányan volt egészséges, kedves és vidám, a barátai, az ismerősei és a munkatársai szerették. Két férfiember erejét hordozta magában, tehetséges gondolt is volt és sohasem engedte arra, hogy 26 éves korában bármilyen rossz történhet vele.

Már békében nőtt fel, nem hallotta a városok fellett elhúzódó közömbösen monoton zúgását „technikai csodákat”, melyek ugyanolyan közömbösséggel, de

gyorsított ütemben pusztították az embert. Nem hallotta a villámgyéppuskák szédületes ütemű kattogását, a rakéta elvén működő követők iszonyatos sivítást. Nem látta a tökéletes gépezetű páncélosokat, a tengeralattjáró technikát csodálat.

Boldog lehetett, mert sohasem kellett félnie, nem volt ki elől bújkálnia, remegnie.

Nem is félt és játszott az életével sokszor anélkül, hogy tudta volna. Sokat dolgozott, néha alvás nélkül két napot is egyfolytában. Munkabírásának, úgy hitte, nincs határa. Ebben csak egyszer tévedett, de akkor utoljára. A kis Fiat, ami mindig azt csinálta, amit ő akart, cserben hagyta. Hazafele jöttében elaludt a volánnál, és a mindig engedelmes kis kocsit kiszabadulva gazdájának uralma alól örökre elvitte őt közülünk.

A kis kocsit összetört, benne kedvenc játéka: a magán, és a lemezjátszó is. Mindent elvesztett. Mi viszont tudjuk, mit veszített vele, egy tehetséges, értékes ifjú egyéniséget és jövődó alkotásait.

Dr. Németh András

Az Alföld festészete

Pogány Ö. Gábor előadása

Jelen vendége volt az újságíró klubban működő Szegedi Művészklub hétfő esti foglalkozásának: a képzőművészek és művészetkedvelők meghívására dr. Pogány Ödön Gábor, a Magyar Nemzeti Galéria főigazgatója vett részt a havonta szokásos összejövetelen, és tartott előadást Az Alföld festészete címmel.

Nagy érdeklődéssel várt szavai elsőként arra a sajátos helyzetre hívták fel a figyelmet, hogy manapság „nem divatosak” földrajzi tájegységünk legjellegesebb piktorai; a modernebbeknek vélt irányzatok hívei elavultnak, korszerűtlennek tartják a szenvedéllyel, drámai hangvételben festett alföldi mestereket.

Lekicsinyülésük azonban éppen olyan indokolatlan, mint más irányzatok értékén túli felbecsülése — mondotta dr. Pogány Ödön Gábor. — Akár Tornyai János, akár Kosztai József, akár Rudnay Gyula vagy akár Nagy István életművét nézzük, mindegyikben van valami sajátos, plebejus életérzéssel alapuló, semmiképp sem letagadható érték.

Tornyai — aki Munkácsy-tanítványaként indult — s

szélsőséges drámai fogalmazásmódját jutott el, s ebben alkotott különösen nagyot. Kosztai Nagyban bocsátotta arra az útra, amely a maga fűtött, de tudatos festésmódjait vitte, s amelynek különösen a végső szakaszában vált a kontraszthatások igazi mesterévé. Rudnay volt a legtudatosabb, a hagyománytisztelő alföldi mestertársai között. Ő — mint az érzéki anyagfestés híve — történelmi nosztalgiákat hordozó mesékké fogalmazta át romantikus ihletű témáit. Nagy István — a rendkívüli termékenységre kényszerített „vándorfestő” — mind rajzosabbá váló stílusában fokról fokra jut el a néhány elemből építet, geometrikus formákat mutató kompozíciókig, a stilizált összefogottságig.

Az alföldi festészet négy nagy egyénisége ilyenformán más-más értékek miatt vált a magyar plktúra nagy egyéniségevé. Egy vonatkozásban azonban mégis csoportot, közösséget alkotnak: a társadalmi problémákhoz való erős kötődésük sorolja őket egy táborba — mondotta befejezésül dr. Pogány Ödön Gábor.

Az újságíró klubban működő

Szegedi Művészklub közvetkező foglalkozásán dr. Csaplár Ferenc irodalomtörténész tart előadást a szegedi írók és képzőművészek kapcsolatáról.

A. L.

Szobrok a híressé lett sárospataki diákoknak

Sárospatak ősi iskolakertjében a volt pataki diákok baráti körének kezdeményezésére és társadalmi segítségével szobrot állítanak mind azoknak a híres embereknek, akik a kollégiumban tanultak vagy tanítottak. Így — többek között — már az iskolakertet díszíti Lőrántffy Zsuzsanna, II. Rákóczi Ferenc, Tompa Mihály, Kazinczy

Lajos és Móróc Zsigmond szobra. Készülőben van és még az idén felavatják Csokonai Vitéz Mihály mellszobrát. Jövőre a jelenlegi tornaház előtti téren szökőkutas díszparkot alakítanak ki. Ebben a parkban helyezik el a főiskola leghíresebb diákja, Kossuth Lajos életnagyságú szobrát.

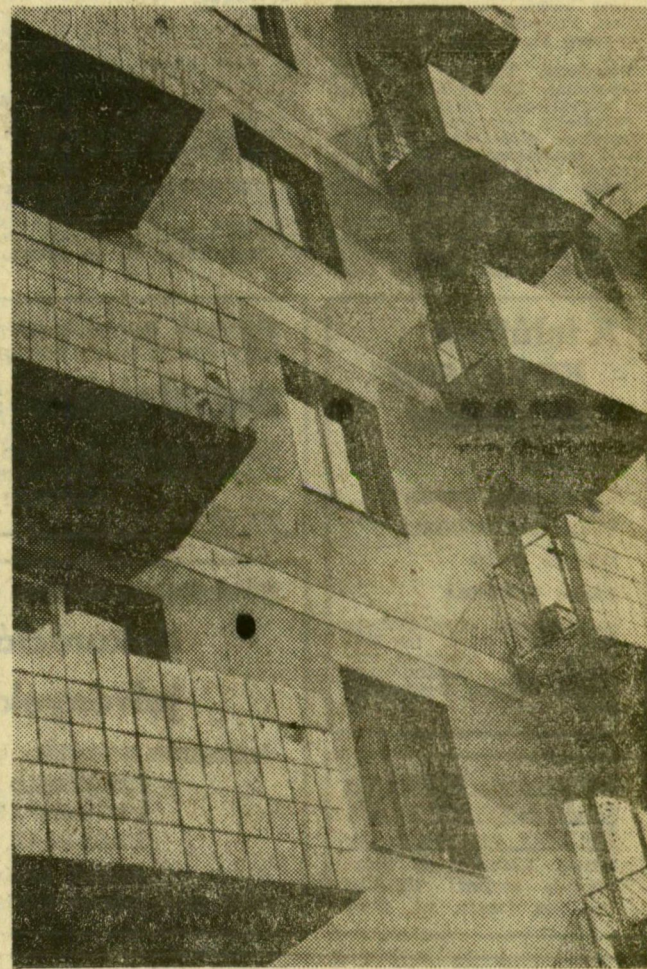
A látható légio

Cikksorozatot indítunk az idegenlégio történetéről

1831-ben alakították meg a franciák a külföldi csavargókból, hazatérőkből, bűndökből álló idegenlégio. Minden pszichológus felhasználták őket a gyarmatokon, s a légio hírhedtté vált kegyetlenségéről, galázatos történelmi szerepéről. Afrika, Mexikó, Vietnam, majd újra Afrika a színtere a légio fasiszta jellegű pusztításainak — de ugyanakkor minden kudarcsának is. Történetében szervezett idegenek sorsának, egyetlen olyan fejezet van, a légio szellemének, gyűlöletének igaz ügyért harcolt: a hitleri Németország ellen és története néhány tisztesküzdött néhány egysége Afrikában, de akkor egészen más összetételben; emigráns ellenállók írtak néhány emelkedetes lapot történetébe.

Látható légio címmel (Rejtő Jenő regénycímének játékos fordulata ez) Molnár Károly állított össze riportsorozatot a francia idegenlégio történetéről, melynek közlése a Délmagyarországon április 22-én kezdjük meg. A 19 részből álló sorozat izgalmas összefoglalása a légio történetében szervezett idegenek sorsának, egyetlen olyan fejezet van, a légio szellemének, gyűlöletének igaz ügyért harcolt: a hitleri Németország ellen és története néhány tisztesküzdött néhány egysége Afrikában, de akkor egészen más összetételben; emigráns ellenállók írtak néhány emelkedetes lapot történetébe.

Épült: 1957—1969

Kossuth Lajos sugárút 49—51.

(58.) A sugárút és az Eszperantó utca sarkára 79 lakást magába foglaló épület került, úgynevezett „kis rekonstrukciós” feladatként. A főútvonal felőli homlokzat síkjára elé kiülő erkélyek ritmusa érdekes, markáns jelleget ad a Kossuth Béla által tervezett lakóháznak.

SZERDA.
1969. ÁPRILIS 16.

DÉLMAGYARORSZÁG 5